

ФЕНКА

РЕЙНБОУ РОУЪЛ

Превод от английски език
Ирена Алексиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Eleanor & Park*

Copyright © 2013 by Rainbow Rowell
All rights reserved.

Превод Ирена Алексиева
Редактор Петя Дочева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015
ISBN 978-954-27-1504-7

ЕСЕНЕН СЕМЕСТЪР 2011

Саймън Сноу (поредица)

от Уикипедия, свободната енциклопедия

Тази статия е за поредицата детски книги.

За групи значения, вижте Саймън Сноу (пояснение).

Саймън Сноу е поредица от седем фентъзи книги с автор английската филоложка Джема Т. Лесли. Романите проследяват историята на Саймън Сноу, единайсетгодишен сирак от Ланкашър, избран да учи за магьосник в Училището за магии „Уотфърг“. Когато пораства, Саймън се присъединява към група магьосници, известни като Маговете, които се борят срещу злодея Досад Подмолни, решен да изкорени магиите в света.

От излизането на първия роман, *Саймън Сноу и наследникът на Мага*, през 2001 година книгите от поредицата са преведени на 53 езика, а общият им тираж до август 2011 година надхвърля 380 милиона броя.

Според някои критици в романите на Лесли има твърде много насилие, а главният герой често пъти проявява егоизъм и своенравие. През 2009 година един епизод, свързан с екзорсизъм, от четвъртата книга в поредицата – *Саймън Сноу и четирите селки*, предизвиква протест сред християнски организации в Съединените щати. Въпреки това романите са широко признати за част от съвременната класика, а през 2010 година списание *Тайм* определя Саймън като „най-великия детски литературен герой от Хъкълбери Фин насам“.

Осмият, последен роман от поредицата, предстои да излезе на 1 май 2012 година.

Книги от поредицата:

Саймън Сноу и наследникът на Мага, 2001

Саймън Сноу и Вторият змей, 2003

Саймън Сноу и третата порта, 2004

Саймън Сноу и четирите селки, 2007

Саймън Сноу и петте остриета, 2008

Саймън Сноу и шестте бели заека, 2009

Саймън Сноу и седмият дъб, 2010

Саймън Сноу и осмият танц, очаквана дата на издаване:

1 май 2012

Глава 1

В стаята ѝ имаше момче.

Кат погледна номера на вратата, после настанителния лист в ръката си.

Паунд Хол, 913.

Стаята определено беше номер 913, може би пък сградата не беше Паунд Хол – всички общежития изглеждаха толкова еднакви, като общински жилища за стари хора. Май беше по-добре да изтича да пресрещне баща си, преди да е домъкнал останалите кашони?

– Ти сигурно си Катрин – каза момчето с усмивка и ѝ подаде ръка.

– Кат – отвърна тя, усещайки пристъп на паника под лъжичката.

Не пое ръката му. (Държеше кашон все пак, какво се очакваше да направи?)

Не, беше станала някаква грешка. Нямахме начин да не е грешка. Знаеше, че общежитието е смесено, но... нима и стаяте бяха смесени?

Момчето пое кашона от ръцете ѝ и го сложи на празното легло. Другото вече беше затрупано с дрехи и кутии.

– Имаш ли да качваш още багаж? – попита той. – Ние тъкмо приключихме. Май ще ходим да ядем бургери. Яде ли ти се

бургер? Била ли си в „Пиърс“? Бургерите им са колкото юмука ти. – Той вдигна ръката ѝ. Тя преглътна. – Я свий юмрук.

Кат сви пръсти.

– По-големи са – каза момчето, пусна ръката ѝ и грабна раницата, която тя бе оставила пред вратата. – Имаш ли още багаж? Не може само това да са нещата ти. Гладна ли си?

Беше висок и слаб, и загорял. Изглеждаше така, сякаш току-що е свалил скиорска шапка от главата си. Тъмнорусата му коса хвърчеше на всички страни. Кат пак погледна настанителния лист. Това ли беше Рийгън?

– Рийгън! – възкликна младежът. – Виж, съквартирантката ти дойде.

Едно момиче мина покрай Кат, влезе в стаята и погледна небрежно през рамо. Гладката ѝ кестенява коса блестеше. На устните ѝ висеше цигара. Момчето я дръпна и я захапа.

– Катрин, Рийгън. Рийгън, Катрин – запозна ги той.

– Кат – поправи го Кат.

Рийгън кимна и взе да рови в чантата си за друга цигара.

– Настаних се на това легло – каза и посочи купчината от дясната страна на стаята. – Но нямам претенции. Ако имаш проблеми с фън шуи, можеш спокойно да преместиш нещата ми. Тръгваме ли? – обърна се тя към момчето.

– Ти идваш ли? – попита той Кат.

Тя поклати глава.

Когато вратата се затвори зад гърба им, Кат седна на голия матрак, който явно щеше да бъде неин – фън шуи беше последният ѝ проблем в момента – и облегна глава на циментовата стена.

Имаше нужда да се успокои.

Да укроти напрежението, което бодеше в очите ѝ, да разкара второто сърце, което туптеше в гърлото ѝ, и да набута всичко обратно в стомаха си, където му беше мястото – където поне можеше да го събере на топка и да го държи под контрол.

Баща ѝ и Рен щяха да се качат всеки момент и Кат не искаше да я видят така. Ако се размекнеше, баща ѝ щеше да се разочувства, а Рен щеше да реши, че и двамата го правят нарочно,

за да опропасть идеалния ѝ първи ден в колежа. Прекрасното ѝ ново приключение.

Ще си ми благодарна за това, повтаряше Рен още от юни.

Кат вече бе подала документи за общежитие и естествено, беше вписала Рен за съквартирантка. Дори през ум не ѝ мина да не го направи. Двете бяха делили една стая в продължение на осемнайсет години. Защо да живеят отделно?

– Цял живот сме спали в една стая – възропта Рен и седна в края на леглото ѝ с онова вбесяващо изражение на по-зряла и по-умна.

– И сме си били супер – опита се да я убеди Кат, махайки с ръка из общата им стая – към купчините книги и плакатите на Саймън Сноу, към дрешника, в който се опитваха да набутат дрехите си, често пъти, без дори да ги е грижа кое на кого е.

Кат седеше на другия край на леглото си и правеше всичко възможно да не изглежда като Жалката-дето-винаги-циври.

– Отиваме в колеж – настоя Рен. – Целият смисъл на ходенето в колеж е да се запознае човек с нови хора.

– Целият смисъл на това да има човек близначка е, че не му се налага да понася такива работи – възрази Кат. – Откачени непознати, които ти крадат тампоните, миришат на салатен дресинг и те снимат с телефона, докато спиш.

– Какви ги говориш? – изсумтя с досада Рен. – Кой изобщо мирише на салатен дресинг?

– Добре де, на оцет – отвърна Кат. – Помниш ли като ходихме на оная екскурзия в началото на гимназията? Имаше едно момиче... цялата ѝ стая вонеше на италиански дресинг.

– Нищо такова не помня.

– Е, беше отвратително.

– Това е колеж, Кат – въздъхна отчаяно Рен и зарови лице в дланите си. – Приеми го като приключение.

– То вече е приключение, при това не от най-приятните – отвърна Кат, допълзя до сестра си и махна ръцете от лицето ѝ. – Ужасявам се само като си помисля какво ни чака.

– Идеята е да се запознаем с нови хора – повтори Рен.

– Не ми трябват никакви нови хора.

– Това само доказва колко всъщност ти трябват... – каза Рен и я хвана за ръцете. – Кат, помисли малко. Ако непрекъснато сме заедно, хората ще се държат с нас като с един и същи човек. Ще минат четири години и още няма да ни различават.

– То пък не е чак толкова сложно – отвърна Кат и прекара пръст по белега на брадичката на сестра си. (Падане с шейна. Бяха на девет. Рен се возеше отпред, когато шейната се заби в дървото. Кат изхвърча назад в снега.)

– Прекрасно знаеш, че съм права – каза Рен.

Кат поклати глава.

– Не, не си.

– Стига де...

– Моля те, не ме оставяй сама.

– Ти никога не си сама – въздъхна Рен. – Нали затова имаш близначка.

– Виж колко е хубаво – каза баща им, оглеждайки се наоколо, и остави един кош за пране, пълен с обувки и книги, на леглото на Кат.

– Какво му е хубавото, тате? – отвърна Кат, застанала като закована до вратата. – Прилича на болнична стая, само че по-малка и без телевизор.

– Имаш чудесен изглед – отбеляза баща ѝ.

Рен отиде да погледне през прозореца.

– Моята стая гледа към паркинг.

– Откъде знаеш? – попита Кат.

– От Google Earth.

Рен нямаше търпение да започне колежанският ѝ живот. Със съквартирантката ѝ – Кортни – общуваха от седмици. Кортни също беше от Омаха. Двете вече се бяха срещали и дори бяха ходили да купуват заедно разни неща за студентската си стая. Кат цял ден се влачи с тях, стараяйки се да не изглежда нацупена, докато ги гледаше как избират плакати и настолни лампи в еднакъв стил.

Баща ѝ се отдръпна от прозореца и я прегърна през рамо.

– Всичко ще бъде наред – каза той.

– Знам – кимна тя.

– Момичета – плесна с ръце той. – Следваща спирка: Шрам Хол. Междинна спирка: пица. Последна спирка: тъжното ми и празно гнездо.

– Без пица – възрази Рен. – Извинявай, тате, но с Кортни ще ходим на купона на първокурсниците довечера. – Тя стрелна поглед към сестра си и добави: – И Кат трябва да дойде.

– С пица – отсече Кат.

Баща им се усмихна.

– Сестра ти е права, Кат. Трябва да отидеш. Да се запознаеш с нови хора.

– Ще се запознавам с нови хора през следващите девет месеца. Тази вечер предпочитам да отида на пица.

Рен я изгледа изпод око.

– Добре, добре – отвърна баща ѝ и я потупа по рамото. – А сега към Шрам Хол. Дами... – Той отвори вратата.

Кат не помръдна.

– Ела да ме вземеш, като я оставиш – каза тя, кимвайки към сестра си. – Искам да си разопаковам нещата.

Рен не възрази. Просто излезе в коридора.

– Ще се видим утре – каза тя, без дори да погледне Кат.

– Да – отвърна Кат.

Разопаковането беше приятно. Застла леглото си, подреди новите си, безобразно скъпи учебници на рафтовете над новото си бюро.

Когато баща ѝ дойде да я вземе, отидоха пеша до „Валентино“. Всички хора, които срещнаха по пътя, бяха на възрастта на Кат. Беше направо нереално.

– Защо всички са руси? – попита Кат. – И защо са все бели?

Баща ѝ се разсмя.

– Просто си свикнала да живееш в квартала с най-малко бели в цяла Небраска.

Домът им в южната част на Омаха се намиреше в район,

населен предимно с мексиканци. Бяха единственото бяло семейство на улицата.

– Сега остава да няма и тако в тоя град – каза тя.

– Мисля, че ми се мерна количка на „Чипотле“.

Кат се намръщи.

– Стига де – смърри я нежно баща ѝ. – Ти обичаш „Чипотле“.

– Не е там работата.

Пицарията беше пълна със студенти. Неколцина бяха дошли с родителите си като Кат, но повечето бяха в младежка компания.

– Като в научнофантастичен филм е – каза тя. – Никакви деца... Никакви хора над трийсет... Къде са всички възрастни?

– Направо *Зеленият сойлент*¹ – отвърна баща ѝ и ѝ подаде парче пица.

Кат се разсмя.

– Във всеки случай аз не мога да мина за възрастен – каза той, почуквайки по масата с два пръста. – На четирийсет и една съм. Колегите ми на тая възраст тепърва мислят за деца.

– Ти си си по-добре – отвърна Кат. – Махаме ти се от главата, докато си още млад, и вече можеш да си водиш мацки вкъщи. Теренът е чист.

– Единствените мацки, които ме интересуват, сте вие двете със сестра ти – каза той, гледайки в чинията си.

– Нали си даваш сметка как прозвуча това?

– Знаеш какво имам предвид. Какво ви става? Никога не сте се карали така преди...

– И сега не се караме – каза Кат, лапайки парче от пицата.

– Отстрани не изглежда така – възрази баща ѝ.

Тя поклати глава. Двете с Рен почти не си говореха напоследък. Как точно да се скарат?

– Рен просто иска да бъде по-... независима.

– Може би има право – отвърна баща ѝ.

Естествено, че има право, кога не е имала, помисли си Кат, но реши да не задълбава. Не искаше да го притеснява допълнително точно сега. Личеше, че е достатъчно изнервен. Не

¹ Научнофантастичен филм от 1973 г. на режисьора Ричард Флайшър. – Бел. пр.

спираше да барабани с пръсти по масата. Явно всичко това му идваше в повече.

– Умори ли се? – попита тя.

Той ѝ хвърли извинителна усмивка и сложи ръка в скута си.

– Беше дълъг ден. Дълъг и труден. Не че не съм го очаквал, но... – Той повдигна веждите си. – И двете, в един и същи ден. Фиууу. Още не мога да повярвам, че няма да се приберем вкъщи заедно...

– Не бързай да се въодушевяваш. Не съм сигурна, че ще изкарам цял семестър тук – каза Кат.

И двамата знаеха, че това не е просто шега.

– Всичко ще бъде наред, миличка – успокой я той и сложи длан върху ръката ѝ. – Ще се справиш. И аз ще се справя. Нали?

Кат не се съдържа да го погледне в очите макар и за миг. Изглеждаше уморен и напрегнат, но се държеше.

– Още мисля, че трябва да си вземеш куче – каза тя.

– Няма да се сещам да го храня.

– Не може ли да го дресираме то да те храни?

Когато Кат се прибра в стаята, съквартирантката ѝ Рийгън още не се беше върнала. Или пък отново бе излязла. Така или иначе, багажът ѝ изглеждаше недокоснат. Кат подреди и останалите си дрехи в дрешника и отвори кутията с лични неща, които носеше от къщи.

Извади една снимка, на която бяха двете с Рен, и я забодя на корковото табло пред бюрото си. Беше от церемонията за завършването. Бяха облечени с червени тоги и се усмихваха до уши. Рен още не се бе подстригала...

Дори не ѝ беше казала, че има намерение да променя прическата си. Един ден в края на лятото просто се прибра от работа, подстригана като момче. Стоеше ѝ страхотно – което вероятно означаваше, че ще стои страхотно и на Кат. Само дето тя никога нямаше да го разбере. Не можеше да си направи същата прическа, дори да събереше кураж да отреже половин

метър коса. Не можеше да копира собствената си близначка.

После Кат извади снимка на баща им в рамка – онази, която открай време стоеше на тоалетката в стаята им. Беше страхотна снимка, от деня на сватбата му. Той беше млад, сияеше от щастие и носеше миниатюрен слънчоглед на ревера. Кат сложи рамката на рафта над бюрото.

Последната снимка бе от абитуриентския им бал. Тя и Ейбъл. Тя беше облечена със сатенена зелена рокля, а той носеше пояс в същия цвят. Кат беше излязла добре на тази снимка, въпреки че лицето ѝ изглеждаше голо и плоско без очилата. Ейбъл също беше излязъл добре, макар и някак отегчен. Той винаги изглеждаше отегчен.

Може би трябваше да му прати есемес, поне да му каже, че е пристигнала, но искаше да изчака да се почувства по-спокойна и по-уверена. Не можеш да поправиш есемес. Ако си мрачна и унила, докато го пишеш, той си остава в телефона ти да ти напомня колко си зле.

На дъното на кутията бяха плакатите ѝ на Саймън и Баз. Разгъна ги внимателно върху леглото. Някои бяха оригинали, рисувани или оцветени специално за нея. Трябваше да избере кои да закачи. Всичките нямаше да се съберат на таблото, а тя вече беше решила да не ги слага по стените – бог знае кой можеше да ги види.

Избра три...

Саймън, вдигнал Меча на Маговете. Баз, седнал на величествен черен трон. Двамата заедно сред вихър от златни листа, с развети от вятъра шалове.

В кутията бяха останали още няколко неща – едно изсъхнало букетче за ръка, наградна лента с надпис Клуб „Чиста чиния“, която Рен ѝ бе подарила, и колекционерски бюстове на Саймън и Баз, които си беше поръчала от Аристократичната колекция.

Кат намери място за всичко, а после седна на очукания дървен стол пред бюрото. Ако стоеше така, с гръб към голите стени и натрупания багаж на Рийгън, се чувстваше почти като у дома си.

В стаята на Саймън имаше момче.

Момче с лъскава, черна коса и стугени, сиви очи. Въртеше се в кръг, държейки една котка високо във въздуха, а едно момиче подскачаше около него и се опитваше да я хване.

– Пусни я – проплака момичето. – Ще ѝ направиш нещо.

Момчето се разсмя и вдигна котката още по-високо. После забеляза Саймън на вратата, спря да се върти и чертите на лицето му се изостриха.

– Здравсти – каза чернокосото момче и пусна котката на пода. Тя се приземи на четири крака и изхвърча от стаята. Момчето хукна след нея.

Момчето дори не трепна, пригладу ученическото си сако и се усмихна с единия край на устните си.

– Познавам те. Ти си Саймън Сноу... наследникът на Мага – каза той и наперено подаде ръка на Саймън. – Аз съм Тиранус Базилтън Пич. Но можеш да ми викаш Баз. Ще бъдем съквартиранти.

Саймън го изгледа изпод вежди и не пое ръката му.

– Какво се опитваше да направиш с котката ѝ?

**Глава 5, Саймън Сноу и наследникът на Мага, автор
Джема Т. Лесли, 2001**

Глава 2

В книгите, когато човек се буди на непознато място, винаги е объркан за миг, докато не осъзнае къде се намира.

Това никога не се бе случвало на Кат. Безпогрешно си спомняше къде е заспала.

И все пак се почувства странно, когато чу познатата аларма за събуждане да звъни в това съвсем ново за нея място. Светлината в стаята беше особена, прекалено жълта за ранния сутрешен час, а и въздухът имаше някаква непривична миризма на почистващи препарати, с която едва ли щеше да свикне. Кат взе телефона да изключи алармата и си даде сметка, че още не е писала на Ейбъл. Дори не си беше проверила пощата и акаунта във ФенФикс, преди да си легне.

Ден първи, написа тя на Ейбъл. Повече после. х, о и т.н.

Леглото в другия край на стаята беше празно.

Виж с това определено можеше да свикне. Може би пък Рийгън щеше да прекарва нощите в стаята на гаджето си. Или в квартирата му. Той изглеждаше по-голям и сигурно живееше извън студентското градче с още двайсет момчета в някоя порутена къща с продънен диван на двора.

Дори и сама Кат се притесняваше да се преоблече в стаята.

Рийгън можеше да влезе всеки момент, гаджето ѝ – също... А и единият, и другият можеше да си пада по снимането на непознати с мобилен телефон.

Затова взе дрехите си и отиде да се преоблече в една от кабинките в банята. При умивалниците имаше едно момиче, което отчаяно се опитваше да засече погледа ѝ, но тя се направи, че не я забелязва.

Оправи се бързо и имаше достатъчно време да отиде да закуси, но не се чувстваше готова да се яви в столовата сама. Не знаеше нито къде се намира, нито какъв е редът...

На ново място най-възловите правила обикновено са онези, които никога не си прави труда да ти обясни (а и не можеш да ги намериш в интернет). Като например къде трябва да се наредиш на опашка? Каква храна можеш да вземеш? Къде трябва да застанеш, после къде трябва да седнеш? Какво правиш, след като свършиш? Защо всички те оглеждат... Въобще сложна работа.

Кат отвори кутия с вафли. Под леглото имаше складирани още четири такива кутии и три огромни буркана с фъстъчено масло. Ако ги консумираше с мярка, можеше да не ѝ се наложи да ходи в столовата чак до октомври.

Отвори лаптопа си, докато ядеше вафлата, и влезе в акаунта си във ФенФикс. На страницата ѝ имаше няколко нови коментара, все от хора, които чакаха продължението на историята ѝ и се жалваха, че не е писала нищо предния ден.

Здравейте, хора, натрака набързо тя. Извинявайте за вчера. Първи ден в колежа, семейни ангажименти и прочие. Днес май също няма да успея, но ви обещавам да ви се реванширам във вторник. Готвя ви нещо суперинтересно. Доскоро. Маджикат.

Докато вървеше към аудиторите, Кат не можеше да се освободи от чувството, че играе колежанка в тийнейджърски филм. Декорът беше идеален – тучни зелени площи, тухлени сгради, студенти с раници навсякъде. Тя намести притеснено чантата на гърба си. *Боже, сигурно изглеждам като излязла от*

рекламна брошура на колеж.

Стигна до стаята, в която щеше да има „Американска история“, десет минути по-рано, но пак не достатъчно навреме, че да намери свободно място в дъното. Всички наоколо бяха като стреснати и изглеждаха неестествено, сякаш твърде дълго бяха умували какво да облекат.

(Облечи се както смяташ да ходиш занаят, си бе казала тя, когато си приготви дрехите предишната вечер. Джинси. Тениска със Саймън. Зелена жилетка.)

Момчето на съседния чин имаше слушалки в ушите и клатеше някак театрално глава. Момичето от другата страна непрекъснато премяташе косата си от едното рамо на другото.

Кат затвори очи. Чуваше скърцането на чиновете им. Усещаше миризмата на дезодорантите им. Самата мисъл, че са там, я караше да се чувства притисната в ъгъла.

Ако не беше чак толкова горда, можеше да запише този предмет със сестра си – и на двете им трябваха кредити по история. Може би беше добре да учи заедно с Рен, докато още можеше. Интересите им бяха съвсем различни. Сестра ѝ искаше да учи маркетинг и евентуално да се занимава с реклама като баща им.

Кат не можеше да си представи, че ще работи едно и също всеки ден, че ще прави кариера. Беше избрала да учи английски с надеждата, че ще прекара следващите четири години в четене и писане. А може би и още четири след това.

Вече беше прегледала обстойно конспекта по творческо писане за първокурсници и още през пролетта бе успяла да убеди академичния си наставник, че ще се справи с курса „Увод в писането на художествена проза“, който по принцип беше за второкурсници. Това бе единственият предмет – всъщност може би единственото нещо в колежа, – което очакваше с нетърпение. Преподавателката, която го водеше, беше истинска писателка с три издадени романа (все за упадък и разрухата в провинциална Америка). Кат ги беше прочела и трите през лятото.

– Защо четеш това? – попита Рен, като я видя.

– Кое?

– Нещо без дракони или елфи на корицата.

– Експериментирам.

– Шшт! – каза сестра ѝ и закри ушите на филмовия герой върху плаката над леглото ѝ. – Баз ще те чуе.

– Баз не се съмнява във връзката ни – отвърна Кат и не можа да съдържи усмивката си.

Сега, като се сети за Рен, ѝ се прииска да ѝ се обади.

Сигурно беше дивяла до зори. Всички в студентското градче май бяха купонясвали цяла нощ, ако се съди по шумотевицата. Кат се чувстваше като под обсада сама в празната си стая. Отвсякъде се чуваха викове, смях, музика. Рен не би била в състояние да устои на такова изкушение.

Кат изрови телефона си от раницата.

Будна?

Няколко секунди по-късно телефонът изпиюка.

Това не е ли моя реплика?

Бях мн. уморена да пиша снощи, отговори Кат. Легнах в 10.

Тин-дин. Зарязваш феновете? Толкова скоро?

Кат се усмихна.

Ще ти се...

Приятен ден.

И на теб.

В този момент в залата влезе мъж на средна възраст с каррирано сако и обнадеждаващ вид. Кат изключи телефона и го пусна в раницата.

Когато се върна в общежитието, умираше от глад. С това темпо запасите ѝ от вафли нямаше да ѝ стигнат дори за седмица...

На пода, пред вратата на стаята ѝ, седеше едно момче. Същото от предишния ден. Гаджето на Рийгън. Или може би партньорът ѝ за пушене.

– Катрин! – възкликна той с усмивка и понечи да се изправи, което изглеждаше доста по-сложна процедура от обичай-

ното. Краката и ръцете му бяха прекалено дълги за тялото му.

– Казвам се Кат – нагърти тя.

– Сигурна ли си? – отвърна той и прекара пръсти през косата си, сякаш за да подчертае, че е все така рошава.

– Напълно – отсече тя. – Имала съм достатъчно време да се уверя.

Той стоеше пред вратата и я чакаше да отвори.

– Рийгън тук ли е? – попита Кат.

– Ако беше тук, нямаше да вися в коридора – ухили се той.

Тя пхна ключа в ключалката, но не отвори вратата. Нямаше намерение да го пусне вътре. Вече беше надвишила дневния си лимит за нови и странни преживявания. Единственото, което искаше в момента, бе да се свие в новото си скърцащо легло и да излапа три вафли една след друга.

– Кога ще дойде? – попита тя и хвърли поглед надолу по коридора.

Той сви рамене.

На Кат ѝ примая.

– Ами не мога просто да те пусна да влезеш – изгърси тя.

– Защо?

– Та аз не те познавам.

– Ти добре ли си? – размя се той. – Нали се запознахме вчера. Вътре, в същата тая стая.

– Да, но това не значи, че знам що за човек си. Дори Рийгън не познавам.

– И нея ли ще оставиш да виса отвън?

– Виж... – подхвана стеснително Кат. – Не мога да те пусна просто ей така в стаята си. Дори не знам името ти. Просто положението бие твърде много на... изнасилване.

– На изнасилване ли?

– Разбираш какво имам предвид – каза тя.

Той я изгледа изпод око и поклати глава, без да спира да се усмихва.

– Не съвсем, но вече не искам да вляза в стаята. Това с изнасилването хич не ми харесва.

– И на мен – отвърна тя с облекчение.

Той се облегна на стената и се спусна отново на пода, гледайки я от долу нагоре.

– Казвам се Ливай впрочем – подхвърли и ѝ подаде ръка.

Кат свъси вежди и с неохота пое дланта му.

– Хубаво – отвърна тя, а после отвори вратата и светкавично я затвори след себе си.

Щом влезе вътре, грабна лаптопа си и вафлите и изпъзля в единия край на леглото.

Опита се да се поразгъпче из стаята, но мястото не беше достатъчно. Вече определено се чувстваше като в затвор тук, особено пък сега, когато гаджето на Рийгън – Ливай, както стана ясно – стоеше на пост пред вратата. Или по-скоро седеше на пост. Щеше да ѝ стане по-леко, ако просто поговореше с някого, но ѝ се струваше прекалено рано да се обади на Рен. Затова звънна на баща си. Не го намери. Остави съобщение на телефонния секретар.

После написа есемес на Ейбъл: *Ехо, ден първи мина. Ти? Не получи отговор.*

След това взе да разлиства учебника по социология, но бързо го заряза и пусна лаптопа. Накрая стана да отвори прозореца. Навън беше топло. Някакви момчета се пръскаха с водни пистолети пред отсрещния студентски клуб. Пи-Капа-Разкритвен Омикрон.

Кат грабна телефона и набра сестра си.

– Девойко... – чу се гласът на Рен отсреща, – как мина първият ти учебен ден?

– Добре. А твоят?

– Нормално – отвърна Рен. Винаги успяваше да звучи ведро и безгрижно. – Малко изнервящо, но все пак... Не можах да намеря аудиторията за часа по статистика. Бях объркала сградата.

– Ужас.

Вратата се отвори и в стаята влязоха Рийгън и Ливай. Рийгън я изгледа странно, Ливай беше все така усмихнат.

– Да, кофти беше – каза Рен. – Закъснях само няколко минути, но пак се почувствах като пълен идиот... Виж, двете с Кортни тъкмо излизахме за вечеря. Може ли да ти се обадя по-късно? Или дай направо да се видим утре на обяд. Решихме да обядваме в Селек Хол. Знаеш ли къде е?

– Ще го намеря – отвърна Кат.

– Супер. До утре тогава.

– До утре – каза Кат, затвори телефона и го прибра в джоба си.

Ливай вече се бе проснал направо на леглото на Рийгън.

– Вземи да помогнеш нещо – смъмри го тя и метна смачкан на топка чаршаф в лицето му. После се обърна към Кат иimotoлеви едно „здрасти“, колкото да не е без хич.

– Здравсти – отвърна Кат и постоя известно време в очакване да тръгне някакъв разговор, но Рийгън не даваше вид да ѝ се говори. Ровеше из кашоните, сякаш търсеше нещо конкретно.

– Как беше първият ти ден в колежа? – попита Ливай.

Кат отначало не разбра, че говори на нея.

– Добре – отвърна.

– Първи курс си, нали? – продължи той.

Застилаше леглото на Рийгън и на Кат ѝ мина мисълта, че може би възнамерява да прекара нощта тук, което просто нямаше да стане. В никакъв случай.

Той продължаваше да я гледа въпросително и да ѝ се усмихва насреща, така че нищо друго не ѝ оставаше, освен да кимне.

– Лесно ли се ориентира из колежа?

– Да...

– Запозна ли се с някого?

Да, помисли си тя. *С вас двамата.*

– Не по собствено желание – каза.

Рийгън изсумтя от дрешника.

– Къде са калъфките ти за възглавници? – попита Ливай към дрешника.

– В някой кашон – отвърна Рийгън.

Той започна да вади неща от най-близкия кашон и да ги реди на бюрото на Рийгън, като че ли знаеше къде им е място-

то. Главата му висеше напред, сякаш едва се крепеше на врата му. Приличаше на една от онези кукли на екшън герои, чиито чаркове са хванати отвътре с ластици. Само че при него ластиците се бяха разтеглили. Въобще изглеждаше малко смахнат. Рийгън също. *Лица-прилика са си*, помисли си Кат.

– Какво учиш? – попита той.

– Английски – отвърна тя и след доста голяма пауза каза: – А ти?

Той видимо се въодушеви, че го пита нещо.

– Управление на природните ресурси.

Кат нямаше представа какво е това, но не искаше да пита.

– Моля те да не почваш да обясняваш следването си сега – възропта Рийгън. – Дай да въведем едно правило до края на годината. Никакви разговори на тема управление на природните ресурси в стаята ми.

– Тази стая е и на Катрин – възрази Ливай.

– Кат – поправи го Рийгън.

– Ами ако не си тук? – попита той. – Можем ли да говорим за това в твоё отсъствие?

– В мое отсъствие мисля, че ще висиш в коридора – отвърна тя.

Кат се усмихна зад гърба на Рийгън, но видя, че Ливай я гледа, и отново си придаде сериозен вид.

Всички в залата изглеждаха така, сякаш цяла седмица бяха живели само за това. Все едно бяха на някакъв много як концерт или пък на премиера на дълго чакан филм.

Когато професор Пайпър влезе няколко минути по-късно, първото, което мина през ум на Кат, бе, че в действителност е по-дребничка, отколкото изглеждаше на снимките върху кориците на книгите ѝ.

Може би просто така ѝ се струваше. Все пак снимките бяха портретни. Но пък професор Пайпър наистина ги изпълваше с високите си скули, големите си светлосини очи и невероятна гъстата си дълга, кестенява коса.

На живо косата ѝ беше все така впечатляваща, но с повече сиви кичури и малко по-непокорна, отколкото на снимките. Иначе беше толкова нисичка, че ѝ се наложи леко да подскочи, за да седне върху катедрата.

– Е... – каза тя вместо поздрав, – добре дошли в часа по художествена проза. Виждам познати лица... – добави и се усмихна на няколко души в залата.

По всичко личеше, че Кат е единствената първокурсничка. Вече беше започнала да разпознава отличителните белези. Видимо нова раница. Грим при момчетата. Тениски с вървежни надписи при момчетата.

Всичко по Кат – от новите ѝ червени кецове до очилата с тъмнолилави рамки – беше купено от „Таргет“². Студентите от по-горните класове до един носеха „Рей-Бан“. Преподавателите също. Ако Кат можеше да се сдобие с чифт черни рамки „Рей-Бан“, сигурно щеше спокойно да си поръча джин с тоник в някой от местните барове, без да ѝ поискат лична карта.

– Добре – каза професор Пайпър. – Радвам се, че сте тук.

Гласът ѝ беше топъл и леко дрезгав – човек би казал, че мърка, без това да е дразнещо. Говореше точно толкова тихо, колкото да я чуват всички, но само ако наистина пазят тишина.

– Имаме много работа този семестър – продължи тя, – така че нека не губим нито минута повече. Да се гмурнем веднага. – Тя се наведе напред, увисвайки на самия край на катедрата. – Готови ли сте да се гмурнете с мен?

Повечето студенти кимнаха. Кат впери поглед в тетрадката си.

– Добре. Да започнем с един въпрос, на който няма правилен и грешен отговор... Защо пишем романи?

Един от по-големите студенти реши да се прежали.

– За да изразим мислите си.

– Определено – каза професор Пайпър. – Ти затова ли пишеш?

Младежът кимна.

– Добре... Друго?

² Американска верига универсални магазини, известни с ниските си цени. – Бел. пр.

– Защото ни харесва да чуваме собствения си глас – каза едно момиче с прическа като на Рен, може би дори още по-яка. Приличаше на Миа Фароу в *Бебето на Розмари* (само че с чифт „Рей-Бан“).

– Да – засмя се професор Пайпър. Смехът ѝ беше по детски звънлив. – Аз точно затова пиша. Затова и преподавам. – Всички се разсмяха заедно с нея. – Друго?

Защо пиша?, запита се Кат, опитвайки се стигне до някакъв дълбокомислен отговор с ясното съзнание, че дори и да успее, никога няма да го каже.

– За да открием нови светове – подхвърли някой.

– Или пък стари светове – обади се друг.

Професор Пайпър кимаше.

За да се преселим другаде, помисли си Кат.

– А може би за да открием себе си? – добави преподавателката.

– За да се освободим – изчурулика едно момиче.

За да се освободим от себе си.

– Да покажем на околните какво става в главата ни – каза едно момче с тесни червени джинси.

– В случай че искат да знаят – допълни професор Пайпър. Всички се разсмяха.

– За да караме хората да се смеят.

– За да привлечем внимание.

– Защото само това умеем да правим.

– Говори за себе си – каза преподавателката. – Аз умея да свиря и на пиано. Но продължавайте. Всичко това страшно ми харесва.

– За да заглушим гласовете в главата си – подхвърли момчето, което седеше пред Кат. Имаше черна, късо подстригана коса, която се събираше в мъхеста плетеница на врата му.

За да престанем да бъдем каквито и да било, където и да е, помисли си Кат.

– За да оставим следа – обади се пак Миа Фароу. – Да създадем нещо, което ще ни надживее.

– Безполово възпроизводство – каза момчето отпред.

Кат се опита да си се представи пред лаптопа и да опише с думи как се чувства. Какво ставаше, когато имаше вдъхновение, когато писането ѝ вървеше, когато думите се лееха от главата ѝ, без дори да се замисли, когато бликаха от нея като в игра на рими, като при рапиране, *като при скачане на въже*, помисли си тя, скачаш, миг преди въжето да те удари по глезените.

– За да споделим нещо истинско – каза поредното момиче, поредният чифт „Рей-Бан“.

Кат поклати глава.

– И така, защо пишем романи? – попита отново професор Пайпър.

Кат заби поглед в тетрадката си.

За да изчезнем.

Беше толкова съсредоточен и изнервен, че дори не забеляза червенокосото момиче, което седна на неговата маса. Носеше плитку и старомогни очила с издължени рамки, каквито човек би сложил, ако отива на маскен бал, облечен като вешшиа.

– Ще прегориш – каза момичето.

– Просто се опитвам да го направя като хората – процеди през зъби Саймън и отново чукна монетата от дъва пенса с магическата си пръчица, свъсвайки възгъбено вежди.

Нищо не последва.

– Ето така – каза момичето и небрежно махна с ръка над монетата.

Нямаше магическа пръчица, но носеше голям пръстен с червен камък, който беше увит с конец около пръста ѝ, за да не падне. *Лети, лети, у дома върви.*

Монетата затрептя, превърна се в калинка и запълзя по масата. Момичето нежно я побутна с глан до ръба и я прибра в един буркан.

– Как го направи? – попита Саймън.

И тя беше първокурсничка като него. Личеше по зелената емблема върху пуловера ѝ.

– Магиите не се правят – каза тя, опитвайки се да се усмихне скромно. Доста добре ѝ се удаваше. – Магиите идват отвътре, от теб самия.

Саймън гледеше втренчено дъвупенсовата калинка.

– Аз съм Пинелъпи Бънс – каза момичето и му подаде ръка.

– Саймън Сноу – отвърна той и пое гланта ѝ.

– Знам – каза тя с усмивка.

**Глава 8, Саймън Сноу и наследникът на Мага, автор
Джема Т. Лесли, 2001**

